

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604445792/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

ikke holde det ud. Skulde vi ikke hellere danse. – Maa vi, Fru Dalsgaard, – improvisere et Bal?»

«Ja, saa gjerne, kjære Frøken Woltersien – men Musik?»

«Naar Hr. Høllum spiller sine Folkesange i lidt hurtigere Tempo – –»

Frøken Rebekka havde været nærved at paadrage sig Uvilje hos flere af de unge Herrer ved sin Ufølsomhed overfor Høllums Sang – hun kunde vanskelig have valgt noget virksommere Middel til at fordrive den med end dette. Særlig Hr. Jakobsen var ivrig; sammen med Esby og Frydensberg fik han i en Fart Stolene sat tilside, – og Høllum lod en flot, polsk Mazurka bruse hen over Tangenterne.

Det saae et Øjeblik ud, som om Frøken Woltersien ingen Kavalier skulde have faaet til den første Dans – alle havde bestemt sig til at naa hende ad en Omvej. Saa bukkede Karl for hende.

Han havde staaet fortabt i Tanker over disse besynderlige Ord om den store, uforglemmelige Tid, som hun nylig havde sagt. – Nu vaagnede han op, idet han holdt hende i sine Arme. – Ja, han kunde jo vide i Forvejen, at hun maatte danse godt, saadan som hun var bygget, – alligevel var der ligesom Overtaskelse blandet i Skjønhedsglæden ved at see og fornemme det. Det havde gjort saadan et pinlig sjælsfærdigt, overkultiveret Indtryk paa Karl, det, at hun ikke brød sig mere om Folkesangene, hun var blevet saa fremmed for ham; – men denne Dans var rigtig nok Kunst, som der var Natur i, den skjønneste sanselig-sjælelige Virkelighed.

«Du danser jo storartet,» hviskede hun pludselig ganske nær ved hans Kind.

– Han blev et Øjeblik svimmel af Lykke. Det var, som han skulde føre hende midt ud paa Gulvet og raabe: hun er min, – *hun, hun* er min!

Var det nu Fejghed, at han ikke gjorde det? tænkte han.

Nu dansede Esby og derefter Hr. Frydensberg med Rebekka. Jakobsen kom lige efter Frydensberg, men hun bad om Opsættelse og gik hen til det Vindu, Karl stod ved.

«Kunde vi ikke aabne det en lille bitte Smule,» sagde hun, «det bliver straks for varmt herinde.» Han aabnede det paa Klem, og hun traadte hen foran ham og lod Kjøligheden strømme ind over sit Ansigt. – Der var dunkelt derhenne ved Vinduet; han stod imellem hende og de Andre med Ryggen til Selikabet. Hun bøjede Hovedet